



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 18. júna 2024*

„Odvolanie – Hospodárska a menová politika – Banková únia – Nariadenie (EÚ) č. 806/2014 – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií – Postup riešenia krízových situácií uplatniteľný v prípade zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania subjektu – Článok 18 ods. 7 – Prijatie programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou pre riešenie krízových situácií – Schválenie tohto programu Európskou komisiou – Článok 86 ods. 2 – Akt, ktorý môže byť predmetom žaloby – Žaloba o neplatnosť – Prípustnosť“

Vo veci C-551/22 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 17. augusta 2022,

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblyté a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, so sídlom v Madride (Španielsko),

Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), so sídlom v Zürichu (Švajčiarsko), v zastúpení: R. Pelayo Jiménez a R. Pelayo Torrent, abogados,

žalobkyne v prvostupňovom konaní,

Jednotná rada pre riešenie krízových situácií (SRB), v zastúpení: H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz a J. M. Rius Riu, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, a B. Meyring a S. Schelo, Rechtsanwälte,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Španielske kráľovstvo,

Európsky parlament, v zastúpení: J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani a L. Visaggio, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: španielčina.

Rada Európskej únie, v zastúpení: J. Bauerschmidt, J. Haunold, H. Marcos Fraile a A. Westerhof Löfflerová, splnomocnení zástupcovia,

Banco Santander SA, so sídlom v Santanderi (Španielsko), v zastúpení: J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde a D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

vedľajší účastníci v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen, predsedovia komôr K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Regan, T. von Danwitz (spravodajca), F. Biltgen a N. Piçarra, sudcovia S. Rodin, P. G. Xuereb, L. S. Rossi, N. Jääskinen, N. Wahl, I. Ziemele a D. Gratsias,

generálna advokátka: T. Ćapeta,

tajomník: L. Carrasco Marco, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. júna 2023,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 9. novembra 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Európska komisia sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 1. júna 2022, *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a SFL/SRB* (T-481/17, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2022:311), ktorým zamietol návrh na zrušenie podaný združeniami *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno* (ďalej len „Fundación“) a *Stiftung für Forschung und Lehre* (ďalej len „SFL“) proti rozhodnutiu výkonného zasadnutia Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (ďalej len „SRB“) SRB/EES/2017/08 zo 7. júna 2017 o prijatí programu riešenia krízových situácií vo vzťahu k *Banco Popular Español SA* (ďalej len „sporný program riešenia krízových situácií“).

Právny rámec

Nariadenie (EÚ) č. 1024/2013

- 2 Článok 6 ods. 4 a 5 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), stanovuje:

„4. Vo vzťahu k úlohám vymedzeným v článku 4 s výnimkou jeho odseku 1 písm. a) a c) zodpovedá [Európska centrálna banka (ECB)] za úlohy, ktoré sa uvádzajú v odseku 5 tohto článku, a príslušné vnútroštátne orgány zodpovedajú za úlohy, ktoré sa uvádzajú v odseku 6 tohto článku... súvisiace s dohľadom nad tými úverovými inštitúciami, finančnými holdingovými

spoločnosťami alebo zmiešanými finančnými holdingovými spoločnosťami, alebo pobočkami usadenými v zúčastnených členských štátoch, ktoré sú pobočkami úverových inštitúcií usadených v nezúčastnených členských štátoch:

– ktoré sú na konsolidovanom základe menej významné, a to na najvyššej úrovni konsolidácie v rámci zúčastnených členských štátov, alebo individuálne v osobitných prípadoch pobočiek usadených v zúčastnených členských štátoch, ktoré sú pobočkami úverových inštitúcií usadených v nezúčastnených členských štátoch. Významnosť sa posudzuje na základe týchto kritérií:

- i) veľkosť;
- ii) dôležitosť pre hospodárstvo [Európskej] únie alebo ktoréhokoľvek zúčastneného členského štátu;
- iii) významnosť cezhraničných činností.

Čo sa týka prvého pododseku, úverová inštitúcia alebo finančná holdingová spoločnosť alebo zmiešaná holdingová spoločnosť sa nepovažuje za menej významnú, pokiaľ si to nevyžadujú osobitné okolnosti, ktoré sa vymedzia v metodike, keď je splnená ktorákoľvek z týchto podmienok:

- i) celková hodnota jej aktív prevyšuje 30 miliárd EUR;
- ii) pomer jej celkových aktív k [hrubému domácemu produktu (HDP)] zúčastneného členského štátu, v ktorom je usadená, prevyšuje 20 %, ak celková hodnota jej aktív nie je nižšia ako 5 miliárd EUR;
- iii) ECB v nadväznosti na oznámenie príslušného vnútroštátneho orgánu, že takúto inštitúciu považuje za významnú pre domáce hospodárstvo, prijme rozhodnutie, v ktorom na základe svojho komplexného posúdenia, vrátane posúdenia súvahy, potvrdí význam tejto inštitúcie.

ECB môže z vlastnej iniciatívy považovať inštitúciu za významnú aj vtedy, ak vo viac ako jednom zúčastnenom členskom štáte založila bankové dcérske spoločnosti a jej cezhraničné aktíva alebo pasíva predstavujú významnú časť jej celkových aktív alebo pasív za podmienok stanovených v metodike.

...

5. Pokiaľ ide o úverové inštitúcie uvedené v odseku 4 a v rámci vymedzenom v odseku 7:

...

b) ak je to nevyhnutné na zabezpečenie jednotného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu, ECB môže kedykoľvek z vlastnej iniciatívy po konzultácii s príslušnými vnútroštátnymi orgánmi alebo na žiadosť príslušného vnútroštátneho orgánu rozhodnúť o tom, že sama priamo uplatní všetky príslušné právomoci vo vzťahu k jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám uvedeným v odseku 4...

...“

Nariadenie o SRM

3 Odôvodnenia 24, 26, 62, 90 a 120 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1) (ďalej len „nariadenie o SRM“), stanovujú:

„24. Keďže politiku Únie pre riešenie krízových situácií môžu stanoviť len inštitúcie Únie a keďže pri prijímaní každého osobitného programu riešenia krízových situácií zostáva priestor na voľné uváženie, je potrebné zabezpečiť náležité zapojenie Rady [Európskej únie] a Komisie ako inštitúcií, ktoré môžu v súlade s článkom 291 ZFEÚ vykonávať vykonávacie právomoci. Hodnotenie rozhodnutí o riešení krízových situácií prijímaných Jednotnou radou z hľadiska priestoru na voľné uváženie by mala vykonávať Komisia. Vzhľadom na značný dosah rozhodnutí o riešení krízových situácií na finančnú stabilitu členských štátov a na Úniu ako celok, ako aj na daňovú suverenitu členských štátov je dôležité, aby vykonávacia právomoc týkajúca sa prijímania určitých rozhodnutí o riešení krízových situácií bola prenesená na Radu. Preto by Rada na návrh Komisie mala vykonávať účinnú kontrolu posudzovania verejného záujmu uskutočňovaného Jednotnou radou a posudzovať každú podstatnú zmenu výšky fondu, ktorá sa má použiť na konkrétne opatrenie na riešenie krízovej situácie. Komisia je navyše splnomocnená prijímať delegované akty s cieľom spresniť ďalšie kritériá alebo podmienky, ktoré má Jednotná rada zohľadniť pri vykonávaní svojich jednotlivých právomocí. Takéto prenesenie úloh v oblasti riešenia krízových situácií by nemalo žiadnym spôsobom obmedzovať fungovanie vnútorného trhu s finančnými službami. [Európsky orgán pre bankovníctvo (EBA)] by si mal preto zachovať svoju funkciu a svoje existujúce právomoci a úlohy: mal by vypracúvať právne predpisy Únie platné pre všetky členské štáty a prispievať k ich dôslednému uplatňovaniu a posilniť zblížovanie postupov v oblasti riešenia krízových situácií v celej Únii.

...

(26) ECB ako orgán dohľadu v rámci [Jednotného mechanizmu dohľadu (JMD)], a Jednotná rada by mali byť schopné posúdiť, či úverová inštitúcia zlyháva alebo či pravdepodobne zlyhá a či neexistujú žiadne reálne vyhliadky na to, že by nejaké alternatívne opatrenie súkromného sektora alebo orgánu dohľadu zabránilo jej zlyhaniu v primeranom časovom horizonte. Ak sa Jednotná rada domnieva, že všetky kritériá týkajúce sa aktivácie riešenia krízovej situácie sú splnené, mala by prijať program riešenia krízových situácií. Postupom týkajúcim sa prijatia programu riešenia krízových situácií, do ktorého je zapojená Komisia a Rada, sa posilní potrebná prevádzková nezávislosť Jednotnej rady, pričom sa dodrží zásada delegovania právomoci na agentúry, ako ju vykladá Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). V tomto nariadení sa preto stanovuje, že program riešenia krízových situácií prijatý Jednotnou radou nadobudne účinnosť len v prípade, ak Rada ani Komisia do 24 hodín od jeho prijatia Jednotnou radou nevznesú námietky, alebo ak ho Komisia schváli. Dôvody, na základe ktorých je Rada oprávnená, na návrh Komisie, vzniesť námietku voči programu riešenia krízových situácií prijatého Jednotnou radou, by sa mali obmedziť výhradne na existenciu verejného záujmu alebo na podstatné zmeny uskutočnené Komisiou oproti návrhu Jednotnej rady, pokiaľ ide o využiteľnú sumu z fondu.

Za podstatnú zmenu sumy z fondu by sa mala považovať zmena sumy z fondu o 5 % alebo viac v porovnaní s pôvodným návrhom Jednotnej rady. Návrh Komisie by mala Rada bez akýchkoľvek zmien schváliť alebo voči nemu vzniesť námietku. Komisia ako pozorovateľ schôdzi Jednotnej rady by mala priebežne kontrolovať, že program riešenia krízových situácií prijatý Jednotnou radou je v úplnom súlade s týmto nariadením, že sa ním zabezpečuje náležitá rovnováha rôznych cieľov a príslušných záujmov, že sa ním rešpektuje verejný záujem a zachováva integrita vnútorného trhu. Keďže prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie si vyžaduje veľmi rýchly rozhodovací proces, Rada a Komisia by mali úzko spolupracovať a Rada by nemala druhýkrát uskutočňovať prípravné práce, ktoré už vykonala Komisia. Jednotná rada by mala poskytnúť inštrukcie vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií, ktoré by mali prijať všetky potrebné opatrenia na vykonávanie programu riešenia krízových situácií.

...

- (62) Zasahovanie do práva vlastníť majetok by nemalo byť neprimerané. V dôsledku toho by dotknutým akcionárom a veriteľom nemali vzniknúť väčšie straty, než aké by im vznikli v prípade likvidácie subjektu v čase prijatia rozhodnutia o riešení krízovej situácie. V prípade čiastočného prevodu aktív inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, na súkromného kupujúceho alebo na preklenováciu inštitúciu by sa zvyšná časť inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, mala likvidovať na základe bežného konkurzného konania. S cieľom chrániť akcionárov a veriteľov subjektu počas likvidácie by títo akcionári a veritelia mali mať nárok na to, aby im boli vyplatené ich pohľadávky aspoň v takej výške, akú by podľa odhadov boli bývali získali v prípade likvidácie subjektu ako celku v rámci bežného konkurzného konania.

...

- (90) Pri používaní nástrojov riešenia krízových situácií a pri vykonávaní právomocí riešiť krízové situácie by Jednotná rada mala poveriť vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií, aby zabezpečili informovanie zástupcov zamestnancov príslušných subjektov a prípadné konzultácie s nimi, ako je stanovené v smernici [Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190)].

...

- (120) [Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií (SRM)] spája Jednotnú radu, Radu, Komisiu a orgány pre riešenie krízových situácií zúčastnených členských štátov. Súdny dvor má v súlade s článkom 263 ZFEÚ právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutí prijatých Jednotnou radou, Radou a Komisiou, ako aj určovať ich mimozmluvnú zodpovednosť. Súdny dvor ďalej má v súlade s článkom 267 ZFEÚ právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo agentúr Únie, na základe žiadosti vnútroštátnych súdnych orgánov. Vnútroštátne súdne orgány by mali byť oprávnené v súlade s ich vnútroštátnym právom preskúmať

zákonnosť rozhodnutí prijatých orgánmi pre riešenie krízových situácií zúčastnených členských štátov pri výkone právomocí, ktoré boli na ne prenesené týmto nariadením, ako aj určovať ich mimozmluvnú zodpovednosť.“

4 Článok 1 nariadenia o SRM, nazvaný „Predmet úpravy“, stanovuje:

„V tomto nariadení sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií subjektov uvedených v článku 2, ktoré sú usadené v zúčastnených členských štátoch uvedených v článku 4.

Uvedené jednotné pravidlá a uvedený jednotný postup uplatňuje Jednotná rada pre riešenie krízových situácií zriadená v súlade s článkom 42 (ďalej len ‚Jednotná rada‘) spolu s Radou a Komisiou a vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií (ďalej len ‚SRM‘) zriadeného týmto nariadením. SRM je podporovaný jednotným fondom na riešenie krízových situácií (ďalej len ‚fond‘).

...“

5 Článok 2 tohto nariadenia, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, stanovuje:

„Toto nariadenie sa vzťahuje na tieto subjekty:

- a) úverové inštitúcie usadené v zúčastnenom členskom štáte;
- b) materské spoločnosti vrátane finančných holdingových spoločností a zmiešaných finančných holdingových spoločností, usadené v zúčastnenom členskom štáte, ak podliehajú dohľadu na konsolidovanom základe, ktorý vykonáva ECB v súlade s článkom 4 ods. 1 písm. g) nariadenia [č. 1024/2013];

...“

6 Článok 7 nariadenia o SRM s názvom „Rozdelenie úloh v rámci SRM“ v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Jednotná rada zodpovedá za účinné a konzistentné fungovanie SRM.

2. S výhradou ustanovení uvedených v článku 31 ods. 1 zodpovedá Jednotná rada za vypracúvanie plánov riešenia krízových situácií a prijímanie všetkých rozhodnutí súvisiacich s riešením krízových situácií pre:

- a) subjekty uvedené v článku 2, ktoré nie sú súčasťou skupiny, a pre skupiny:
 - i) ktoré sa považujú za významné podľa článku 6 ods. 4 nariadenia [č. 1024/2013]; alebo
 - ii) vo vzťahu ku ktorým ECB v súlade s článkom 6 ods. 5 písm. b) nariadenia [č. 1024/2013] rozhodla, že bude priamo vykonávať všetky príslušné právomoci; a

b) ostatné cezhraničné skupiny.“

7 Článok 14 nariadenia o SRM s názvom „Ciele riešenia krízových situácií“ stanovuje:

„1. Jednotná rada, Rada a Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 s prihliadnutím na svoje príslušné právomoci riešiť krízové situácie zohľadňujú ciele

riešenia krízových situácií, vyberajú nástroje riešenia krízových situácií a vykonávajú právomoci riešiť krízové situácie, ktorými sa podľa ich názoru najlepšie dosiahnu ciele riešenia krízových situácií, ktoré sú relevantné vzhľadom na okolnosti prípadu.

2. Medzi ciele riešenia krízových situácií podľa odseku 1 patrí:

- a) zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií;
- b) zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu, najmä predchádzaním „nákaze“ vrátane jej rozšírenia na infraštruktúry trhov a udržaním trhovej disciplíny;
- c) chrániť verejné zdroje minimalizáciou závislosti od mimoriadnej verejnej finančnej podpory;
- d) chrániť vkladateľov, na ktorých sa vzťahuje smernica [Európskeho parlamentu a Rady 2014/49/EÚ zo 16. apríla 2014 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 149),] a investorov, na ktorých sa vzťahuje smernica [Európskeho parlamentu a Rady 97/9/ES z 3. marca 1997 o systémoch náhrad pre investorov (Ú. v. ES L 84, 26.3.1997, s. 22)];
- e) chrániť finančné prostriedky klientov a ich majetku.

Pri plnení cieľov uvedených v prvom pododseku sa Jednotná rada, Rada a Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií usilujú minimalizovať náklady na riešenie krízových situácií a zabrániť prepadu hodnoty, ak to nie je potrebné na dosiahnutie cieľov riešenia krízovej situácie.

3. S výhradou jednotlivých ustanovení tohto nariadenia sú ciele riešenia krízových situácií rovnako dôležité a musia byť náležité v rovnováhe v závislosti od povahy a okolností každého prípadu.“

8 V súlade s článkom 15 ods. 1 tohto nariadenia SRB, Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 „prijímajú všetky vhodné kroky“ na zabezpečenie toho, aby sa opatrenia na riešenie krízovej situácie prijímalo v súlade so zásadami stanovenými v tomto ustanovení.

9 Článok 18 nariadenia o SRM s názvom „Postup riešenia krízových situácií“ stanovuje:

„1. Jednotná rada prijme program riešenia krízových situácií podľa odseku 6 v súvislosti s subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 2 a subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 4 písm. b) a článku 6a ods. 5, ak sú splnené podmienky na uplatňovanie uvedených odsekov, len ak dospeje k záveru, a to na svojom výkonnom zasadnutí a po doručení oznámenia v súlade so štvrtým pododsekom alebo zo svojej vlastnej iniciatívy, že sú splnené tieto podmienky:

- a) subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá;
- b) s prihliadnutím na časové a iné relevantné okolnosti neexistujú reálne vyhliadky, že akékoľvek alternatívne opatrenia súkromného sektora vrátane opatrení vykonaných v rámci schémy inštitucionálneho zabezpečenia alebo opatrenie dohľadu vrátane opatrení včasnej intervencie alebo odpísania či konverzie relevantných kapitálových nástrojov v súlade s článkom 21 prijaté v súvislosti so subjektom by zabránili jeho zlyhaniu v primeranom časovom horizonte;

c) opatrenie na riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme podľa odseku 5.

Posúdenie podmienky uvedenej v prvom pododseku písm. a) prijme ECB po porade s Jednotnou radou. Jednotná rada smie na svojom výkonnom zasadnutí uskutočniť toto posúdenie iba v prípade, ak o svojom zámere informovala ECB a ak ECB do troch kalendárnych dní od prijatia uvedenej informácie neprijala rozhodnutie [neuskutočnila také posúdenie – *neoficiálny preklad*]. ECB bezodkladne poskytne Jednotnej rade všetky relevantné informácie, ktoré Jednotná rada požaduje na účely informovaného posúdenia.

Ak ECB usúdi, že podmienka uvedená v prvom pododseku písm. a) je v súvislosti s inštitúciou alebo skupinou uvedenými v prvom pododseku splnená, oznámi toto posúdenie bezodkladne Komisii a Jednotnej rade.

Posúdenie podmienky uvedenej v prvom pododseku písm. b) prijme Jednotná rada na svojom výkonnom zasadnutí alebo podľa okolností vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií v úzkej spolupráci s ECB. ECB môže tiež informovať Jednotnú radu a dotknuté vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií o tom, že podmienku stanovenú v písmene b) považuje za splnenú.

2. Bez toho, aby boli dotknuté prípady, keď sa ECB rozhodla vykonávať úlohy dohľadu nad úverovými inštitúciami priamo podľa článku 6 ods. 5 písm. b) nariadenia [č. 1024/2013], v prípade doručenia oznámenia podľa odseku 1 alebo ak má Jednotná rada v úmysle uskutočniť posúdenie podľa odseku 1 z vlastného podnetu vo vzťahu k subjektu alebo skupine uvedeným v článku 7 ods. 3, Jednotná rada oznámi svoje posúdenie bezodkladne ECB.

...

4. Na účely odseku 1 písm. a) sa subjekt považuje za zlyhávajúci, alebo že pravdepodobne zlyhá, ak nastali jedna alebo viaceré z týchto okolností:

...

5. Na účely odseku 1 písm. c) tohto článku sa opatrenie na riešenie krízovej situácie považuje za opatrenie vo verejnom záujme, ak je to nevyhnutné na dosiahnutie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízovej situácie uvedených v článku 14, pričom dané opatrenie je úmerné tomuto cieľu alebo cieľom, a likvidáciou subjektu v rámci bežného konkurzného konania by sa v rovnakom rozsahu nedosiahlo splnenie týchto cieľov riešenia krízovej situácie.

6. Ak sú splnené podmienky stanovené v odseku 1, Jednotná rada prijme program riešenia krízových situácií. V programe riešenia krízových situácií sa:

- a) krízová situácia subjektu začne riešiť;
- b) stanovuje uplatnenie nástrojov riešenia krízových situácií na inštitúciu, ktorej krízová situácia sa rieši, uvedenú v článku 22 ods. 2, najmä akékoľvek vylúčenie z uplatňovania nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov v súlade s článkom 27 ods. 5 a 14;
- c) stanovuje použitie fondu na podporu opatrení na riešenie krízových situácií v súlade s článkom 76 a v súlade s rozhodnutím Komisie prijatým v súlade s článkom 19.

7. Bezodkladne po prijatí programu riešenia krízových situácií ho Jednotná rada postúpi Komisii.

Do 24 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou Komisia tento program buď schváli, alebo voči nemu vznesie námietku, pokiaľ ide o aspekty týkajúce sa jej vlastného uváženia v súvislosti s programom riešenia krízových situácií v prípadoch, ktoré nie sú uvedené v treťom pododseku tohto odseku.

Do 12 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou môže Komisia navrhnúť Rade, aby:

- a) voči tomuto programu riešenia krízových situácií vzniesla námietku z dôvodu, že program prijatý Jednotnou radou nespĺňa kritérium verejného záujmu uvedené v odseku 1 písm. c);
- b) schválila podstatnú zmenu výšky prostriedkov fondu stanovenú v programe riešenia krízových situácií Jednotnej rady, alebo voči nej vzniesla námietku.

Na účely tretieho pododseku rozhoduje Rada jednoduchou väčšinou.

Program riešenia krízových situácií môže nadobudnúť účinnosť len vtedy, ak Rada alebo Komisia nevznesú do 24 hodín od jeho postúpenia Jednotnou radou námietku.

Rada alebo podľa okolností Komisia uvedie dôvody pre uplatnenie právomoci vzniesť námietku.

Ak do 24 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou schváli Rada návrh Komisie na zmenu programu riešenia krízových situácií z dôvodu uvedeného v treťom pododseku písm. b) alebo Komisia vznesie námietku v súlade s druhým pododsekom, Jednotná rada do ôsmich hodín vykoná príslušnú zmenu programu riešenia krízových situácií na základe vyjadrených dôvodov.

Ak sa v programe riešenia krízových situácií prijatom Jednotnou radou stanovuje vylúčenie určitých záväzkov vo výnimočných prípadoch uvedených v článku 27 ods. 5 a pokiaľ si ich vylúčenie vyžaduje príspevok z fondu alebo iného zdroja financovania, aby sa ochránila integrita vnútorného trhu, môže Komisia navrhované vylúčenie zakázať alebo požadovať jeho zmenu s uvedením zodpovedajúcich dôvodov, ktoré vychádzajú z porušenia požiadaviek stanovených v článku 27 a v delegovanom akte prijatom Komisiou na základe článku 44 ods. 11 smernice [2014/59].

8. Ak Rada vznesie námietku proti uplatneniu riešenia krízovej situácie na inštitúciu z dôvodu nesplnenia kritéria verejného záujmu uvedeného v odseku 1 písm. c), vykoná sa likvidácia príslušného subjektu riadnym spôsobom v súlade s rozhodným vnútroštátnym právom.

9. Jednotná rada zabezpečí prijatie potrebného opatrenia na riešenie krízovej situácie na účely realizácie programu riešenia krízových situácií zo strany dotknutých vnútroštátnych orgánov pre riešenie krízových situácií. Program riešenia krízových situácií je určený dotknutým vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií, pričom sa v ňom uvádzajú inštrukcie pre tieto orgány, ktoré prijímajú všetky opatrenia nevyhnutné na jeho vykonanie v súlade s článkom 29 prostredníctvom výkonu právomocí riešiť krízové situácie. V prípade poskytnutia štátnej pomoci alebo pomoci z fondu koná Jednotná rada v súlade s rozhodnutím o uvedenej pomoci prijatým Komisiou.

10. Komisia je oprávnená získať od Jednotnej rady akékoľvek informácie, ktoré považuje za relevantné z hľadiska plnenia svojich úloh podľa tohto nariadenia. Jednotná rada je v súlade s kapitolou 5 tejto hlavy oprávnená získať od akejkoľvek osoby akékoľvek informácie, ktoré považuje za potrebné na účely prípravy opatrenia na riešenie krízovej situácie a rozhodnutia o takomto opatrení, pričom uvedené informácie zahŕňajú aktualizácie a doplnenia informácií uvedených v plánoch riešenia krízových situácií.“

10 Článok 22 nariadenia o SRM s názvom „Všeobecné zásady, ktorými sa riadia nástroje riešenia krízových situácií“ v odsekoch 2 a 4 stanovuje:

„2. Medzi nástroje riešenia krízových situácií uvedené v článku 18 ods. 6 písm. b) patrí:

- a) nástroj odpredaja obchodnej činnosti;
- b) nástroj preklenovacej inštitúcie;
- c) nástroj oddelenia aktív;
- d) nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov.

...

4. Nástroje riešenia krízových situácií sa uplatňujú s cieľom splniť ciele riešenia krízových situácií uvedené v článku 14 v súlade so zásadami riešenia krízových situácií uvedenými v článku 15. Môžu sa uplatňovať buď jednotlivo, alebo spolu v kombinácii, s výnimkou nástroja oddelenia aktív, ktorý sa môže uplatňovať len spolu s ďalším nástrojom riešenia krízových situácií.

...“

11 Článok 23 toho istého nariadenia s názvom „Program riešenia krízovej situácie“ stanovuje:

„V programe riešenia krízových situácií, ktorý prijíma Jednotná rada podľa článku 18, sa v súlade s rozhodnutím o štátnej pomoci alebo pomoci z fondu stanovujú podrobné informácie o nástrojoch riešenia krízových situácií, ktoré sa majú uplatňovať na inštitúciu, ktorej krízová situácia sa rieši... a určujú sa konkrétne sumy a účely, na ktoré sa fond použije.

...

Pri prijímaní programu riešenia krízových situácií berú Jednotná rada, Rada a Komisia do úvahy a sledujú plán riešenia krízovej situácie, ako sa uvádza v článku 8, pokiaľ Jednotná rada neusúdi, so zreteľom na okolnosti prípadu, že ciele riešenia krízovej situácie sa účinnejšie dosiahnu prijatím opatrení, ktoré nie sú uvedené v pláne riešenia krízovej situácie.

Jednotná rada môže v priebehu procesu riešenia krízových situácií meniť a aktualizovať program riešenia krízových situácií vzhľadom na okolnosti daného prípadu. V súvislosti so zmenou a aktualizáciou sa uplatní postup stanovený v článku 18.

...“

12 Článok 30 uvedeného nariadenia, nazvaný „Povinnosť spolupracovať a povinnosť výmeny informácií so SRM“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Jednotná rada informuje Komisiu o každom opatrení, ktoré prijme, aby sa pripravila na riešenie krízovej situácie. Pokiaľ ide o informácie získané od Jednotnej rady, na členov Rady, Komisie, ako aj zamestnancov Rady a Komisie sa vzťahujú požiadavky zachovania služobného tajomstva stanovené v článku 88.

2. Pri vykonávaní svojich príslušných právomocí podľa tohto nariadenia Jednotná rada, Rada, Komisia, ECB a vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií a vnútroštátne príslušné orgány úzko spolupracujú, najmä vo fázach plánovania riešenia krízových situácií, včasnej intervencie a riešenia krízových situácií podľa článkov 8 až 29. Navzájom si poskytujú všetky informácie potrebné na vykonávanie svojich úloh.“

13 Článok 43 ods. 3 nariadenia o SRM znie:

„Komisia a ECB určia každá jedného zástupcu oprávneného zúčastňovať sa na výkonných zasadnutiach a plenárnych zasadnutiach ako stály pozorovateľ.

Zástupcovia Komisie a ECB majú oprávnenie zúčastňovať sa na rokovaníach a majú prístup ku všetkým dokumentom.“

14 Podľa článku 86 toho istého nariadenia, nazvaného „Konanie pred Súdny dvorom“:

„1. Proti rozhodnutiu odvolacieho výboru alebo rozhodnutiu Jednotnej rady, keď neexistuje právo odvolať sa na odvolací výbor, možno podať žalobu na Súdny dvor v súlade s článkom 263 ZFEÚ.

2. Členské štáty a inštitúcie Únie, ako aj každá fyzická alebo právnická osoba môžu v súlade s článkom 263 ZFEÚ podať na Súdny dvor odvolanie [žalobu – *neoficiálny preklad*] proti rozhodnutiam Jednotnej rady.

3. V prípade, že má Jednotná rada povinnosť konať a neprijme rozhodnutie, môže sa Súdny dvor podať žaloba pre nečinnosť v súlade s článkom 265 ZFEÚ.

4. Jednotná rada prijme potrebné opatrenia na dodržanie rozsudku Súdneho dvora.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

15 Okolnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 24 až 80 napadnutého rozsudku. Na účely tohto odvolania ich možno zhrnúť takto.

16 Banka Banco Popular Español SA (ďalej len „Banco Popular“) bola španielska úverová inštitúcia, na ktorú sa uplatňoval priamy prudenciálny dohľad ECB.

17 Na výkonnom zasadnutí zo 7. júna 2017 prijala SRB rozhodnutím SRB/EES/2017/08 na základe nariadenia o SRM sporný program riešenia krízových situácií v súvislosti s bankou Banco Popular.

- 18 Podľa článku 1 tohto programu riešenia krízových situácií SRB rozhodla uplatniť v banke Banco Popular postup riešenia krízových situácií z dôvodu, že boli splnené podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 tohto nariadenia.
- 19 Ako vyplýva z článkov 2 až 4 uvedeného programu riešenia krízových situácií, SRB sa domnievala po prvé, že Banco Popular sa nachádzala v situácii zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania, po druhé, že neexistovali žiadne iné opatrenia, ktoré by mohli zabrániť zlyhaniu tejto banky v primeranej lehote, a po tretie, že opatrenie na riešenie krízovej situácie vo forme nástroja odpredaja obchodnej činnosti uvedenej banky bolo nevyhnutné na zabezpečenie kontinuity zásadných funkcií banky a na zabránenie významným negatívnym účinkom na finančnú stabilitu.
- 20 Článok 5 ods. 1 programu riešenia krízových situácií znie:
„Nástroj riešenia krízovej situácie uplatňovaný na Banco Popular spočíva v odpredaji obchodnej činnosti podľa článku 24 nariadenia [o SRM] prevodom akcií na nadobúdateľa. Odpísanie a konverzia kapitálových nástrojov sa uskutoční ihneď pred uplatnením nástroja odpredaja obchodnej činnosti.“
- 21 Článok 6 tohto programu riešenia krízových situácií stanovuje podmienky týkajúce sa tohto odpísania, ako aj odpredaja obchodnej činnosti.
- 22 Navyše v článku 12 ods. 1 uvedeného programu riešenia krízových situácií sa uvádza, že „nadobudne účinnosť“ 7. júna 2017 o 6.30 hod.
- 23 Dňa 7. júna 2017 o 5.13 hod. bol sporný program riešenia krízových situácií predložený Komisii na schválenie.
- 24 V ten istý deň o 6.30 hod. prijala táto inštitúcia rozhodnutie (EÚ) 2017/1246, ktorým sa schvaľuje program riešenia krízových situácií banky Banco Popular Español SA (Ú. v. EÚ L 178, 2017, s. 15), a oznámila ho SRB. V odôvodnení 4 tohto rozhodnutia v znení opravy zo 6. decembra 2017 (Ú. v. EÚ L 320, 2017, s. 31) sa uvádza:
„Komisia s programom riešenia krízových situácií súhlasí. Predovšetkým súhlasí s dôvodmi, ktoré poskytla SRB, prečo je [opatrenie na – *neoficiálny preklad*] riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme v súlade s článkom 18 ods. 5 nariadenia [o SRM].“
- 25 V ten istý deň, 7. júna 2017, Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fond pre nariadenú reštrukturalizáciu bánk, Španielsko) prijal opatrenia potrebné na vykonanie sporného programu riešenia krízových situácií v súlade s článkom 29 nariadenia o SRM.

Žaloba podaná na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 26 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 2. augusta 2017 Fundación a SFL, vtedajší akcionári Banco Popular, podali žalobu na zrušenie sporného programu riešenia krízových situácií.
- 27 Rozhodnutiami z 1. augusta 2018 a 12. apríla 2019 bol Španielskemu kráľovstvu, Európskemu parlamentu, Rade a Komisii na jednej strane a Banco Santander, SA na strane druhej povolený vstup do konania ako vedľajšieho účastníka konania na podporu návrhov SRB.

- 28 Hoci sa SRB obmedzila na záver, že žaloba vo veci samej by mala byť zamietnutá bez toho, aby spochybnila jej prípustnosť, Komisia vo svojom vyjadrení ako vedľajší účastník konania vzniesla námietku neprípustnosti žaloby. Tvrdila, že sporný program riešenia krízových situácií je len predbežným opatrením, ktoré nemá záväzné právne účinky, keďže svojím rozhodnutím 2017/1246 schválila tento program riešenia krízových situácií, stotožnila sa s ním a priznala mu takéto účinky.
- 29 Parlament a Rada vo svojich vyjadreniach vedľajších účastníkov konania rovnako tvrdia, že sporný program riešenia krízových situácií sám osebe nevyvoláva právne účinky voči tretím osobám v zmysle článku 263 ZFEÚ.
- 30 V rámci preskúmania prípustnosti žaloby Všeobecný súd v bode 112 napadnutého rozsudku predovšetkým pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry vedľajší účastník konania nemá aktívnu legitimáciu na vznesenie námietky neprípustnosti, a preto nie je povinný skúmať námietky neprípustnosti vznesené výlučne vedľajším účastníkom konania. V bode 113 tohto rozsudku však rozhodol, že vzhľadom na to, že ide o dôvod týkajúci sa verejného poriadku, je potrebné preskúmať prípustnosť žaloby z úradnej povinnosti.
- 31 Všeobecný súd ďalej posudzoval, či sporný program riešenia krízových situácií možno považovať za napadnuteľný akt v zmysle článku 263 ZFEÚ. V tejto súvislosti v bodoch 114 a 115 napadnutého rozsudku pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry sa za takéto akty považujú všetky opatrenia prijaté inštitúciami bez ohľadu na ich formu, ktoré majú vyvolávať záväzné právne účinky, a že na určenie, či opatrenie má takéto účinky, je potrebné zamerať sa na podstatu tohto aktu a posúdiť uvedené účinky podľa objektívnych kritérií, akými je obsah tohto aktu, a prípadne zohľadniť kontext, v akom bol tento akt prijatý, ako aj právomoci inštitúcie, ktorá je jeho autorom.
- 32 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 116 až 123 tohto rozsudku konštatoval:
- „116 ... v tejto súvislosti treba uviesť, že SRB vykonáva právomoci, ktoré jej boli zverené [nariadením o SRM], najmä právomoc stanovenú v článku 16 ods. 1 tohto nariadenia, podľa ktorej prijíma rozhodnutie o opatrení na riešenie krízovej situácie v súvislosti s finančnou inštitúciou usadenou v zúčastnenom členskom štáte, keď sú splnené podmienky stanovené v článku 18 ods. 1'. Normotvorca Únie tak výslovne zveril SRB rozhodovaciu právomoc.
- 117 Rozhodnutie SRB o opatrení na riešenie krízovej situácie je akt, ktorý môže nadobudnúť účinnosť. V článku 12 [sporného] programu riešenia krízovej situácie sa uvádza, že nadobudol účinnosť 7. júna 2017 o 6.30 hod.
- 118 Okrem toho podľa článku 23 prvého odseku [nariadenia o SRM] v programe riešenia krízových situácií, ktorý prijíma SRB podľa článku 18 tohto nariadenia, sa stanovujú podrobné informácie o nástrojoch riešenia krízových situácií, ktoré sa majú uplatňovať na inštitúciu, ktorej krízová situácia sa rieši, ktoré majú vykonať vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií v súlade s príslušnými ustanoveniami smernice 2014/59 prebratými do vnútroštátnych právnych predpisov.

- 119 Podľa článku 9 [sporného] programu riešenia krízových situácií teda prináleží FROB, aby prijal všetky potrebné opatrenia na vykonanie a uplatnenie tohto rozhodnutia. FROB musí najmä uskutočniť predaj banky Banco Popular v súlade s podmienkami stanovenými v [spornom] programe riešenia krízovej situácie. Článok 10 [sporného] programu riešenia krízovej situácie ďalej stanovuje, že SRB monitoruje vykonávanie [tohto] programu riešenia krízovej situácie zo strany FROB v súlade s článkom 28 [nariadenia o SRM].
- 120 Preto treba konštatovať, že [sporný] program riešenia krízovej situácie z hľadiska svojej podstaty vyvoláva záväzné právne účinky.
- 121 Okrem toho treba uviesť, že článok 86 ods. 1 [nariadenia o SRM] stanovuje, že proti rozhodnutiu odvolacieho výboru alebo rozhodnutiu SRB, ak neexistuje právo odvolať sa na odvolací výbor, možno podať žalobu na Súdny dvor Európskej únie v súlade s článkom 263 ZFEÚ. Podľa článku 86 ods. 2 [nariadenia o SRM] členské štáty a inštitúcie Únie, ako aj každá fyzická alebo právnická osoba môžu v súlade s článkom 263 ZFEÚ podať na Súdny dvor Európskej únie žalobu proti rozhodnutiam SRB.
- 122 Súdny dvor v tomto smere uviedol, že článok 86 ods. 2 [nariadenia o SRM] stanovuje, že členské štáty a inštitúcie Únie, rovnako ako každá fyzická alebo právnická osoba, môžu v súlade s článkom 263 ZFEÚ podať na Súdny dvor Európskej únie žalobu proti rozhodnutiam SRB, pričom SRB je uvedená s vylúčením akejkoľvek inej inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie (rozsudok zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 56).
- 123 Súdny dvor tiež rozhodol, že postup riešenia krízovej situácie sa musí považovať za komplexné správne konanie, ktoré prebieha medzi viacerými orgánmi a ktorého iba konečný výsledok vyplývajúci z výkonu právomoci zo strany SRB môže byť predmetom súdneho preskúmania uvedeného v článku 86 ods. 2 tohto nariadenia (rozsudok zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 66).“
- 33 Na základe týchto úvah Všeobecný súd v bode 124 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že sporný program riešenia krízových situácií je aktom, proti ktorému možno podať žalobu o neplatnosť.
- 34 Napokon Všeobecný súd rozhodol, že tento záver nebol spochybnený tvrdeniami Parlamentu, Rady a Komisie.
- 35 V tejto súvislosti v bode 127 napadnutého rozsudku po prvé uviedol, že hoci program riešenia krízových situácií nadobúda účinnosť až na základe jeho schválenia Komisiou, neznamená to, že toto schválenie má za následok zánik samostatných právnych účinkov tohto programu riešenia krízových situácií v prospech účinkov samotného rozhodnutia Komisie. V bodoch 128 až 130 napadnutého rozsudku Všeobecný súd síce zastával názor, že schválenie Komisiou predstavuje nevyhnutný krok pre nadobudnutie účinnosti programu riešenia krízových situácií a že mu priznáva právnu silu, ale zároveň rozhodol, že dodržanie zásad týkajúcich sa prenesenia právomocí stanovených v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, ďalej len „Meroni/Vysoký úrad“, EU:C:1958:7), neznamená, že právne účinky vyvoláva len rozhodnutie prijaté Komisiou. Podľa názoru Všeobecného súdu je potrebné, aby Komisia schválila program riešenia krízových situácií, aby mal právne účinky, čím sa zabráni „skutočnému presunu zodpovednosti“ v zmysle judikatúry vyplývajúcej z tohto posledného uvedeného rozsudku. Okrem toho Všeobecný súd v bode 132 napadnutého rozsudku zdôraznil, že Komisia má vlastnú

právomoc posúdiť diskrečné aspekty programu riešenia krízových situácií, ale nie právomoc vykonávať právomoci vyhradené SRB alebo právomoc zmeniť program riešenia krízových situácií alebo jeho právne účinky.

- 36 Po druhé Všeobecný súd odmietol tvrdenie, podľa ktorého program riešenia krízových situácií nie je pre Komisiu záväzný a predstavuje prípravný akt, voči ktorému nie je možné podať žalobu podľa článku 263 ZFEÚ. V tejto súvislosti v bode 137 napadnutého rozsudku rozhodol, že v rámci komplexného správneho konania zavedeného nariadením o SRM nemožno program riešenia krízových situácií považovať za prípravný akt, ktorého cieľom je pripraviť rozhodnutie Komisie. Hoci podľa článku 18 ods. 7 tohto nariadenia má schválenie programu riešenia krízových situácií Komisiou za následok jeho nadobudnutie účinnosti a hoci táto inštitúcia môže namietať proti tomuto programu z hľadiska diskrečných aspektov, nemôže namietať proti jeho čisto technickým aspektom ani ich meniť.
- 37 Po tretie v bodoch 140 až 142 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že z článku 86 nariadenia o SRM, ako aj z iných ustanovení tohto nariadenia vyplýva, že program riešenia krízových situácií je aktom, proti ktorému možno podať odvolanie. Tento článok 86 sa vzťahuje nielen na autonómne rozhodnutia SRB, ktoré nevyžadujú schválenie Komisiou, ale vzťahuje sa na všetky rozhodnutia SRB s výnimkou tých, proti ktorým sa možno odvolať na odvolací výbor. Program riešenia krízových situácií by teda podľa definície patril do kategórie rozhodnutí, proti ktorým možno na základe uvedeného článku 86 podať žalobu na základe článku 263 ZFEÚ.
- 38 Po štvrté Všeobecný súd v bode 147 napadnutého rozsudku rozhodol, že opačný výklad by bol nezlučiteľný so zásadami právnej istoty a účinnej súdnej ochrany v rozsahu, v akom by sa na každú osobu dotknutú rozhodnutím o riešení krízových situácií prijatým SRB vzťahovala podmienka prípustnosti jej žaloby, ktorá nie je výslovne stanovená.
- 39 Napokon v bode 148 napadnutého rozsudku Všeobecný súd zamietol tvrdenie, podľa ktorého nie je možné zrušiť program riešenia krízových situácií, ak rozhodnutie Komisie zostane v platnosti. V tejto súvislosti uviedol, že ak by zrušil program na riešenie krízových situácií, rozhodnutie Komisie o jeho schválení by sa stalo bezpredmetným.
- 40 Za týchto okolností Všeobecný súd, ktorý v bode 149 napadnutého rozsudku zastával názor, že program riešenia krízových situácií prijatý SRB po jeho schválení Komisiou vyvoláva právne účinky a predstavuje akt, ktorý môže byť predmetom samostatnej žaloby o neplatnosť, v bode 150 tohto rozsudku vyhlásil žalobu o neplatnosť podanú v prejednávanej veci za prípustnú.
- 41 Pokiaľ ide o vec samu, Všeobecný súd zamietol všetky uplatnené žalobné dôvody a v dôsledku toho žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Návrhy účastníkov konania

- 42 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
 - zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd vyhlásil žalobu o neplatnosť v prvostupňovom konaní za prípustnú,
 - vyhlásil žalobu o neplatnosť podanú v prvostupňovom konaní vo veci T-481/17 za neprípustnú a v dôsledku toho ju v celom rozsahu zamietol a

- uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Komisia tak v konaní pred Všeobecným súdom, ako aj v odvolacom konaní.
- 43 SFL navrhuje, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 44 SRB navrhuje, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 45 Parlament v podstate navrhuje, aby Súdny dvor vyhovel odvolaniu Komisie a uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania v prvostupňovom konaní.
- 46 Rada navrhuje, aby Súdny dvor v prípade, že zruší napadnutý rozsudok rozhodol, že neexistuje nič, čo by spochybnilo zákonnosť nariadenia o SRM a smernice 2014/59.

O odvolaní

- 47 Na podporu svojho odvolania podaného proti napadnutému rozsudku v rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že sporný program riešenia krízových situácií je aktom, proti ktorému možno podať žalobu podľa článku 263 ZFEÚ, Komisia uvádza tri odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ a článku 18 ods. 7 nariadenia o SRM. Druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ a porušení práva Komisie na obhajobu. Tretí odvolací dôvod je založený na rozporuplnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

O prípustnosti

- 48 SFL tvrdí, že odvolanie je neprípustné. Poukazuje na to, že návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do konania sú obmedzené len na podporu návrhov jedného z účastníkov konania, a z toho vyvodzuje, že Komisia, ktorá mala v prvostupňovom konaní postavenie vedľajšieho účastníka, nemôže vo fáze odvolacieho konania samostatne vzniesť námietku neprípustnosti.
- 49 Komisia a Parlament sa s touto argumentáciou nestotožňujú.
- 50 V tejto súvislosti z napadnutého rozsudku vyplýva, že Komisia pred Všeobecným súdom namietala neprípustnosť žaloby v prvostupňovom konaní z dôvodu, že sporný program riešenia krízových situácií nepredstavuje napadnuteľný akt. Okrem toho, ako Všeobecný súd zdôraznil v bodoch 112 a 113 napadnutého rozsudku, ak vedľajší účastník konania nemá aktívnu legitimáciu na samostatné vznesenie námietky neprípustnosti, má sa prípustnosť žaloby preskúmať z úradnej povinnosti, keďže ide o námietku neprípustnosti založenú na verejnom poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia, C-313/90, EU:C:1993:111, body 22 a 23). V bodoch 114 až 149 napadnutého rozsudku Všeobecný súd z vlastnej iniciatívy preskúmal prípustnosť žaloby a po tomto preskúmaní rozhodol, že táto žaloba je prípustná, čím implicitne zamietol námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou. Uvedené preskúmanie musí byť možné predložiť Súdnemu dvoru na posúdenie v rámci tohto odvolania.

- 51 V tejto súvislosti skutočnosť, že Všeobecný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v prvostupňovom konaní, neznamená, že toto odvolanie je neprípustné. V súlade s ustálenou judikatúrou je odvolanie proti rozsudku Všeobecného súdu prípustné v rozsahu, v akom Všeobecný súd z vlastného podnetu alebo na základe námietky neprípustnosti vznesenej účastníkom konania zamietol žalobu ako neprípustnú, hoci vo zvyšnej časti toho istého rozsudku zamietol túto žalobu ako nedôvodnú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2009, Komisia/Ente per le Ville Vesuviane a Ente per le Ville Vesuviane/Komisia, C-445/07 P a C-455/07 P, EU:C:2009:529, bod 40, ako aj citovanú judikatúru).
- 52 Z toho vyplýva, že námietka neprípustnosti odvolania vznesená SFL má byť zamietnutá.

O veci samej

O prvom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 53 Komisia, ktorú podporuje Parlament, vo svojom prvom odvolacom dôvode tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne vyložil článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ a článok 18 ods. 7 nariadenia o SRM, keď v bodoch 116 až 120, 127 a 137 napadnutého rozsudku rozhodol, že sporný program riešenia krízových situácií je napadnuteľným aktom, ktorý má záväzné právne účinky.
- 54 Po prvé Komisia uvádza, že je to ona, prípadne Rada, ktorá priznáva záväzné právne účinky programu riešenia krízových situácií, aby sa zabránilo „skutočnému presunu zodpovednosti“ v zmysle judikatúry vyplývajúcej z rozsudku Meroni/Vysoký úrad. Všeobecný súd tým, že v bode 132 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia nemá právomoc zmeniť program riešenia krízových situácií, porušil ustanovenia článku 18 ods. 7 prvého, druhého a siedmeho pododseku nariadenia o SRM.
- 55 Po druhé výklad, podľa ktorého sporný program riešenia krízových situácií vyvoláva samostatné právne účinky nezávisle od jeho schválenia Komisiou, prípadne Radou, je v rozpore s judikatúrou vyplývajúcou z rozsudku Meroni/Vysoký úrad. Podľa tejto judikatúry, právomoci zahŕňajúce výkon diskrečnej právomoci nemohli byť delegované na autonómne subjekty, ktoré neboli stanovené v Zmluvách. Prijímanie záväzných rozhodnutí takýmito orgánmi by sa malo spravidla obmedziť na čisto technické záležitosti, pričom by sa nemali prekročiť úzke hranice vymedzené v základnom akte. Z odôvodnenia 24 nariadenia o SRM však vyplýva, že uvedenou judikatúrou sa riadil normotvorca Únie pri prijímaní tohto nariadenia, ktorým bola kontrola diskrečných aspektov programu riešenia krízových situácií vyhradená inštitúciám Únie, ktoré majú právomoci v oblasti riešenia krízových situácií úverových inštitúcií.
- 56 Okrem toho Komisia tvrdí, že Všeobecný súd tým, že v bodoch 130, 132 a 137 napadnutého rozsudku uviedol, že má posúdiť len niektoré diskrečné aspekty, ktoré sú rozhodujúce pre schválenie programu riešenia krízových situácií, nezohľadnil skutočnosť, že diskrečné aspekty sú neoddeliteľne spojené s technickejšími aspektmi. Ak by teda Komisia namietala voči diskrečným aspektom programu riešenia krízových situácií, namietala by voči programu ako celku.

- 57 Nariadením o SRM sa zaviedlo komplexné správne konanie v tom zmysle, že v súlade s článkom 18 ods. 7 tohto nariadenia, výsledkom postupu riešenia krízovej situácie je rozhodnutie Komisie alebo prípadne Rady, ktorým sa schváli alebo zamietne predložený program riešenia krízových situácií. Posúdenie SRB však vopred neurčuje výsledok tohto postupu. V dôsledku toho v rámci uvedeného postupu boli napadnuteľnými aktmi len opatrenia, ktoré stanovujú konečné stanovisko Komisie alebo Rady na konci toho istého postupu, s vylúčením dočasných opatrení, ktorých účelom je príprava konečného rozhodnutia.
- 58 Napokon pokiaľ ide o tvrdenie uvedené v bodoch 122, 124 a 140 napadnutého rozsudku, založené na práve na odvolanie proti rozhodnutiam SRB podľa článku 86 nariadenia o SRM, Komisia pripomína, že ustanovenia tohto nariadenia nemôžu zmeniť systém opravných prostriedkov upravený v Zmluvách.
- 59 SFL a SRB sa s touto argumentáciou nestotožňujú. Tvrdia, že Všeobecný súd správne rozhodol, že sporný program riešenia krízových situácií predstavuje napadnuteľný akt, ktorý má samostatné právne účinky.
- 60 V prvom rade uvádzajú, že podľa článku 7, článku 18 ods. 1 a článku 20 nariadenia o SRM je SRB zodpovedná za plánovanie, vypracovanie a prijatie programu riešenia krízových situácií. Naopak podľa článku 18 ods. 7 tohto nariadenia v spojení s jeho odôvodneniami 24 a 26 je však úloha Komisie a Rady obmedzená na účasť na postupe riešenia krízových situácií a kontrolu diskrečných aspektov programu riešenia krízových situácií. V tejto súvislosti SFL spresňuje, že ak Komisia alebo Rada nevznesie námietky do dvadsiatich štyroch hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií, tento program nadobúda účinnosť. Okrem toho v prípade, že by Komisia alebo Rada nesúhlasili s programom riešenia krízových situácií navrhnutým SRB, konečné rozhodnutie by mala prijať SRB v súlade s ich usmerneniami.
- 61 SRB tvrdí, že zatiaľ čo článok 18 ods. 7 nariadenia o SRM vyhradzuje právnu a politickú zodpovednosť za diskrečné aspekty programu riešenia krízových situácií Komisii, prípadne Rade, ostatné prvky programu riešenia krízových situácií výslovne pripisuje SRB. Úlohou týchto inštitúcií je buď schváliť, alebo zamietnuť program riešenia krízových situácií, avšak za žiadnych okolností nie navrhovať, vytvárať alebo uplatňovať tento program. Normotvorca Únie poveril SRB, špecializovanú agentúru, úlohou vykonávať vysoko odborné posúdenia, ktoré by prijatie programu riešenia krízových situácií predpokladalo. SRB je zodpovedná za plánovanie, navrhovanie a prijímanie programov riešenia krízových situácií, ako aj za monitorovanie ich vykonávania vnútroštátnymi orgánmi. Za týchto podmienok jej nemožno odoprieť právo na obhajobu programu riešenia krízových situácií, pretože inak by došlo k porušeniu jej práva na obhajobu.
- 62 Po druhé SFL a SRB tvrdia, že posúdenie, podľa ktorého rozhodnutie SRB ukončuje konanie, a preto sa musí považovať za akt, ktorý možno napadnúť v prípade riešenia krízových situácií finančnej inštitúcie, nie je v rozpore s judikatúrou vyplývajúcou z rozsudku Meroni/Vysoký úrad. Nariadenie o SRM v skutočnosti zabraňuje „skutočnému presunu zodpovednosti“ v zmysle tejto judikatúry tým, že zabezpečuje, aby Komisia a prípadne Rada mohli kontrolovať alebo dokonca namietiť proti akémukoľvek diskrečnému prvku rozhodnutia o riešení krízovej situácie. Podľa SRB neexistuje žiadny rozpor medzi právom podať žalobu proti SRB ako autorovi programu riešenia krízových situácií na jednej strane a skutočnosťou, že Komisia a prípadne Rada sa podieľajú na rozhodovaní o programe riešenia krízových situácií, ako aj skutočnosťou, že program riešenia krízových situácií nemôže nadobudnúť účinnosť, ak s ním tieto inštitúcie nesúhlasia. V každom prípade SRB zastáva názor, že právomoc prijímať všetky rozhodnutia

o riešení krízových situácií, ktorá jej bola zverená článkom 7 ods. 2 nariadenia o SRM, nie je právomocou, ktorú Zmluva zveruje Komisii a ktorú sa Komisia rozhodla delegovať, ale právomocou vytvorenou normotvorcom Únie v tomto nariadení.

- 63 Nakoniec SFL poznamenáva, že odôvodnenia 90 a 120 nariadenia o SRM a články 7, 20 a 86 tohto nariadenia odkazujú na právomoci SRB, pričom spresňujú, že rozhodnutia, ktoré prijíma, môžu byť predmetom súdneho preskúmania na Súdnom dvore. V článku 86 ods. 2 uvedeného nariadenia sa teda stanovuje takéto preskúmanie všetkých rozhodnutí SRB, proti ktorým sa rovnako ako proti rozhodnutiam týkajúcim sa programov riešenia krízových situácií nemožno odvolať na odvolací výbor. Opačné tvrdenie Komisie je v rozpore s odôvodneniami a článkami toho istého nariadenia, a preto predstavuje výklad *contra legem*.

– Posúdenie Súdnyim dvorom

- 64 Prvý odvolací dôvod sa týka otázky, či sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 116 až 120, 127, 137, 149 a 150 napadnutého rozsudku rozhodol, že sporný program riešenia krízových situácií je napadnuteľným aktom v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.
- 65 Podľa ustálenej judikatúry žalobu o neplatnosť podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ v spojení s jeho prvým odsekom možno podať proti ustanoveniam alebo opatreniam, ktoré boli prijaté inštitúciami, orgánmi, úradmi alebo agentúrami Únie bez ohľadu na ich formu, ktoré majú vyvolávať záväzné právne účinky spôsobilé ovplyvniť záujmy fyzickej alebo právnickej osoby tým, že podstatným spôsobom menia jej právne postavenie. Na účely stanovenia, či akt vyvoláva takéto účinky, a či teda môže byť predmetom takejto žaloby, treba vychádzať z podstaty tohto aktu a posúdiť tieto účinky vzhľadom na objektívne kritériá, akými je obsah tohto aktu, a prípadne zohľadniť kontext, v akom bol tento akt prijatý, ako aj právomoci inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry, ktorá je jeho autorom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9; zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, body 39 a 41, ako aj z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 62 až 64 a citovanú judikatúru).
- 66 Pokiaľ ide po prvé o obsah sporného programu riešenia krízových situácií, je pravda, že tento program v článkoch 1 až 4 uvádza, že SRB sa „rozhodla“ uplatniť v banke Banco Popular postup riešenia krízovej situácie z dôvodu, že boli splnené podmienky uvedené v článku 18 ods. 1 nariadenia o SRM, ďalej v článkoch 5 až 7 určuje nástroje na riešenie krízových situácií, ktoré sa majú uplatniť, a napokon v článkoch 9 a 10 uvádza, že FROB bude zodpovedný za prijatie všetkých potrebných opatrení na vykonanie tohto rozhodnutia a že toto vykonávanie bude monitorovať SRB.
- 67 Článok 12 ods. 1 sporného programu riešenia krízových situácií však stanovuje, že tento program „nadobudne účinnosť“ 7. júna 2017, a nie, ako nesprávne konštatoval Všeobecný súd v bode 117 napadnutého rozsudku, že „nadobudol účinnosť“ v ten istý deň. Okrem toho článok 13 tohto programu stanovuje, že je určený FROB a bude mu oznámený po jeho schválení Komisiou alebo Radou.
- 68 Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode vyplýva, že sporný program riešenia krízových situácií prijatý rozhodnutím výkonného zasadnutia SRB SRB/EES/2017/08 zo 7. júna 2017, ktorý predstavuje akt napadnutý na Všeobecnom súde v prejednávanej veci, ešte nebol schválený, čo potvrdzuje skutočnosť uvedená v bodoch 77 a 78 napadnutého rozsudku, že po jeho prijatí bol

7. júna 2017 o 5.13 hod. oznámený Komisii na účely jeho schválenia, ktoré sa uskutočnilo v ten istý deň o 6.30 hod. Z týchto údajov tiež vyplýva, že nadobudnutie účinnosti tohto programu, a teda aj jeho záväzných právnych účinkov, záviselo od jeho schválenia.

- 69 Po druhé pokiaľ ide o kontext, v ktorom bol prijatý sporný program riešenia krízových situácií, treba poznamenať, že jeho právnym základom je, ako sa uvádza v preambule, nariadenie o SRM, najmä jeho článok 18. Postup stanovený týmto nariadením je založený na konštatovaní uvedenom v jeho odôvodneniach 24 a 26, že výkon právomocí riešiť krízové situácie stanovený v tomto nariadení je záležitosťou politiky Únie v oblasti riešenia krízových situácií, ktorú môžu stanoviť len inštitúcie Únie, a že pri prijímaní každého osobitného programu riešenia krízových situácií existuje priestor na voľné uváženie vzhľadom na značný dosah rozhodnutí o riešení krízových situácií na finančnú stabilitu členských štátov a na samotnú Úniu, ako aj na rozpočtovú suverenitu členských štátov. Z týchto odôvodnení vyplýva, že normotvorca Únie z týchto dôvodov považoval za potrebné stanoviť náležité zapojenie Rady a Komisie, a to účasť, ktorá posilňuje potrebnú prevádzkovú nezávislosť SRB a zároveň dodržiava zásady delegovania právomocí na agentúry stanovené v rozsudku Meroni/Vysoký úrad a pripomenuté v rozsudku z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18).
- 70 V týchto rozsudkoch Súdny dvor v podstate rozhodol, že dôsledky vyplývajúce z delegovania právomocí sú veľmi odlišné v závislosti od toho, či sa delegovanie na jednej strane týka jasne definovaných vykonávacích právomocí, ktorých použitie teda môže podliehať prísnej kontrole vzhľadom na objektívne kritériá stanovené delegujúcim orgánom, alebo na druhej strane o „diskrečnú právomoc zahŕňajúcu široký priestor pre posúdenie, ktorej použitie môže vyjadrovať skutočnú hospodársku politiku“ (pozri v tomto zmysle rozsudok Meroni/Vysoký úrad, strany 43, 44 a 47, ako aj rozsudok z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 41).
- 71 Prvý typ delegovania právomocí nemôže výrazne zmeniť dôsledky výkonu právomocí, ktorých sa týka, zatiaľ čo druhý typ delegovania právomocí tým, že nahrádza rozhodnutia delegujúceho orgánu rozhodnutiami povereného orgánu, vykonáva „skutočný presun zodpovednosti“ (rozsudok Meroni/Vysoký úrad, strana 43, ako aj rozsudok z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 42). Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Meroni/Vysoký úrad, Súdny dvor rozhodol, že delegovanie právomocí, o ktoré ide v tejto veci, v rozsahu, v akom priznáva dotknutým subjektom „priestor pre posúdenie, ktoré zahŕňa širokú diskrečnú právomoc“, nemožno považovať za zlučiteľné s „požiadavkami Zmluvy“, pričom uviedol, že Vysoký úrad si tým, že si vyhradil len možnosť neschváliť rozhodnutia týchto orgánov, nezachoval dostatočné právomoci, aby zabránil takémuto presunu zodpovednosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Meroni/Vysoký úrad, strana 47).
- 72 Z úvah uvedených na strane 44 rozsudku Meroni/Vysoký úrad vyplýva, že judikatúra vyplývajúca z tohto rozsudku vychádza z predpokladu, podľa ktorého rovnováha právomocí, ktorá je charakteristická pre inštitucionálnu štruktúru Únie, predstavuje základnú záruku priznanú Zmluvami a že delegovanie širokej diskrečnej právomoci túto záruku narúša, keďže túto právomoc zveruje iným orgánom, než sú orgány zriadené Zmluvami na zabezpečenie a kontrolu jej výkonu v rámci svojich príslušných právomocí. Vzhľadom na úvahy uvedené na stranách 43 a 46 tohto rozsudku sa široká diskrečná právomoc uvedená v tejto judikatúre týka najmä základných otázok v dotknutej oblasti politiky, ktoré zahŕňajú širokú mieru voľnej úvahy na účely zosúladenia rôznych, niekedy protichodných cieľov.

- 73 Z uvedenej judikatúry konkrétne vyplýva, že uplatniteľnosť zásad delegovania právomocí na agentúry, ktoré sú v nej stanovené, nezávisí od individuálnej alebo všeobecnej povahy aktov, ktoré sú agentúry oprávnené prijať, ale len od toho, či sa delegovanie týka širokej diskrečnej právomoci alebo naopak presne vymedzených vykonávacích právomocí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, body 54, 65 a 66).
- 74 Ako však vyplýva z odôvodnení 24 a 26 nariadenia o SRM, cieľom postupu zavedeného týmto nariadením je konkretizovať zásady uvedené v rozsudku Meroni/Vysoký úrad a pripomenuté v rozsudku z 22. januára 2014, Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18).
- 75 Je pravda, že podľa článku 7 ods. 2 nariadenia o SRM je SRB zodpovedná za prijímanie všetkých rozhodnutí súvisiacich s riešením krízových situácií týkajúcich sa najmä finančných inštitúcií a skupín, ktoré sa považujú za dôležité pre finančnú stabilitu v Únii, ako aj iných cezhraničných skupín. Na tento účel sa v článku 18 ods. 1 a 6 nariadenia o SRM stanovuje, že SRB prijíma program riešenia krízových situácií v súvislosti s takýmito subjektmi a skupinami len vtedy, ak po prijatí oznámenia ECB o posúdení skutočného alebo pravdepodobného zlyhania dotknutého subjektu alebo z vlastnej iniciatívy usúdi, že sú splnené podmienky riešenia krízových situácií uvedené v článku 18 ods. 1 písm. a) až c) uvedeného nariadenia. Tieto podmienky sa týkajú preukázaného alebo predvídateľného zlyhania subjektu, neexistencie alternatívnych opatrení na riešenie krízových situácií a potreby riešenia vo verejnom záujme.
- 76 Ak sú tieto podmienky splnené, SRB prijme na základe článku 18 ods. 6 nariadenia o SRM program riešenia krízových situácií, v ktorom sa na dotknutý subjekt bude vzťahovať postup riešenia krízových situácií a určí sa, či sa naň uplatnia nástroje riešenia krízových situácií uvedené v článku 22 ods. 2 tohto nariadenia, ako aj použitie Jednotného fondu na riešenie krízových situácií. V článku 22 ods. 4 uvedeného nariadenia sa uvádza, že tieto nástroje sa s výnimkou oddelenia aktív môžu uplatňovať samostatne alebo v kombinácii s cieľom dosiahnuť ciele riešenia krízových situácií stanovené v článku 14 toho istého nariadenia v súlade so zásadami riešenia krízových situácií vymedzenými v článku 15 tohto nariadenia.
- 77 Hoci však ustanovenia uvedené v predchádzajúcich dvoch bodoch priznávajú SRB širokú diskrečnú právomoc, pokiaľ ide o posúdenie, či a akými prostriedkami sa má v dotknutom subjekte zaviesť postup riešenia krízových situácií, táto právomoc sa na základe článku 18 ods. 1 a 4 až 6 nariadenia o SRM riadi objektívnymi kritériami a podmienkami, ktorými sa vymedzuje rozsah pôsobnosti SRB a ktoré sa týkajú podmienok aj nástrojov riešenia krízových situácií. Okrem toho sa v tomto nariadení stanovuje účasť Komisie a Rady na postupe vedúcom k prijatiu programu riešenia krízových situácií, ktorý musí schváliť Komisia a prípadne Rada, aby nadobudol účinnosť.
- 78 Podľa článku 30 ods. 1 a 2 nariadenia o SRM teda SRB informuje Komisiu o všetkých opatreniach, ktoré prijme s cieľom pripraviť riešenie krízových situácií, a vymieňa si s Komisiou a Radou všetky informácie potrebné na plnenie ich úloh. Článok 43 ods. 3 tohto nariadenia stanovuje, že Komisia určí svojho zástupcu oprávneného zúčastňovať sa na výkonných zasadnutiach a plenárnych zasadnutiach SRB ako stály pozorovateľ a že tento zástupca má oprávnenie zúčastňovať sa na rokovaníach a má prístup ku všetkým dokumentom.
- 79 Okrem toho sa v článku 18 ods. 7 prvom pododseku nariadenia o SRM uvádza, že SRB je povinná postúpiť program riešenia krízových situácií Komisii bezodkladne po jeho prijatí, a v druhom a treťom pododseku sa uvádza, že Komisia do 24 hodín od takéhoto postúpenia buď schváli

program riešenia krízových situácií, alebo vznesie námietky, pokiaľ ide o aspekty vlastného uváženia v súvislosti s programom, s výnimkou tých, ktoré sa týkajú splnenia kritéria verejného záujmu a stanovenej výšky prostriedkov na použitie Jednotného fondu na riešenie krízových situácií. Pokiaľ ide o posledné uvedené diskrečné aspekty, v treťom pododseku sa uvádza, že Komisia môže do dvanástich hodín od uvedeného postúpenia navrhnúť, aby Rada vzniesla námietky. V článku 18 ods. 7 piatom pododseku tohto nariadenia sa uvádza, že program riešenia krízových situácií môže nadobudnúť účinnosť len vtedy, ak Rada alebo Komisia nevznesú do 24 hodín od jeho postúpenia Jednotnou radou námietku.

- 80 Ustanovenia článku 18 ods. 7 nariadenia o SRM teda podmieňujú nadobudnutie účinnosti programu riešenia krízových situácií jeho schválením Komisiou, ak Komisia alebo Rada nevznesú námietky. Ak Komisia takýto program schváli, musí potom v plnej miere prevziať zodpovednosť, ktoré jej boli zverené Zmluvami.
- 81 Z bodov 75 až 80 tohto rozsudku vyplýva, že ustanovenia článku 18 nariadenia o SRM, na základe ktorých bol prijatý sporný program riešenia krízových situácií, sú také, že zabraňujú „presunu zodpovednosti“ v zmysle judikatúry vo veci Meroni/Vysoký úrad. Hoci totiž tieto ustanovenia zverujú SRB právomoc posúdiť, či sú v danom prípade splnené podmienky na prijatie programu riešenia krízových situácií, a určiť nástroje potrebné na účely takéhoto režimu, zverujú Komisii, prípadne Rade, zodpovednosť za konečné posúdenie diskrečných aspektov programu, ktoré patria do pôsobnosti politiky Únie v oblasti riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a ktoré ako vyplýva z článku 14 a odôvodnení 24, 26 a 62 nariadenia o SRM, zahŕňajú vyváženú rôznych cieľov a záujmov týkajúcich sa zachovania finančnej stability Únie a integrity vnútorného trhu, pričom sa zohľadňuje rozpočtová suverénita členských štátov a ochrana záujmov akcionárov a veriteľov.
- 82 Pokiaľ ide po tretie o právomoci SRB, treba konštatovať, že výklad prijatý Všeobecným súdom v bodoch 129 a 130 napadnutého rozsudku, podľa ktorého program riešenia krízových situácií môže mať záväzné právne účinky nezávisle od rozhodnutia Komisie o jeho schválení, je v rozpore tak s právomocami, ktoré SRB priznáva nariadenie o SRM, ako aj judikatúrou vo veci Meroni/Vysoký úrad.
- 83 Hoci články 7 a 18 tohto nariadenia stanovujú, že SRB má vypracovať a prijať program riešenia krízových situácií, nezverujú jej však právomoc prijať akt, ktorý by mal samostatné právne účinky. V rámci postupu riešenia krízových situácií podľa článku 18 nariadenia o SRM predstavuje schválenie Komisie, ako správne uviedol Všeobecný súd v bode 128 napadnutého rozsudku, nevyhnutný prvok pre nadobudnutie účinnosti programu riešenia krízových situácií.
- 84 Toto schválenie je rozhodujúce aj pre obsah predmetného programu riešenia krízových situácií.
- 85 Hoci článok 18 ods. 7 nariadenia o SRM umožňuje Komisii schváliť takýto program bez toho, aby vzniesla námietky voči jeho diskrečným aspektom alebo navrhla, aby tak urobila Rada, umožňuje tiež Komisii a Rade v súvislosti s týmito diskrečnými aspektami nahradiť posúdenie SRB vlastným posúdením tým, že voči nim vznesie námietky, pričom v takom prípade je SRB na základe článku 18 ods. 7 siedmeho pododseku povinná v lehote ôsmich hodín zmeniť tento program v súlade s dôvodmi vyjadrenými Komisiou alebo Radou, aby uvedený program nadobudol účinnosť.

- 86 Je tiež dôležité poznamenať, že ako vyplýva z článku 18 ods. 8 tohto nariadenia, námietka Rady z dôvodu nesplnenia kritéria verejného záujmu má v konečnom dôsledku za následok, že sa zabráni riešeniu krízovej situácie dotknutého subjektu podľa uvedeného nariadenia, takže tento subjekt musí byť následne riadne zlikvidovaný v súlade s platným vnútroštátnym právom.
- 87 V prejednávanej veci Komisia svojím rozhodnutím 2017/1246 schválila sporný program riešenia krízových situácií. Ako výslovne uviedla v odôvodnení 4 tohto rozhodnutia, pri schvaľovaní tohto programu Komisia vyjadrila svoj „súhlas“ s jeho obsahom, ako aj s „odôvodnením, ktoré poskytla SRB, prečo je opatrenie na riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme“. V tejto súvislosti, ako Komisia zdôraznila na pojednávaní, diskrečné aspekty programu riešenia krízových situácií, ktoré sa týkajú stanovenia podmienok riešenia krízových situácií, ako aj určenia nástrojov na riešenie krízových situácií, sú neoddeliteľne spojené s technickejšími aspektmi riešenia krízových situácií. Na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd uviedol v bode 137 napadnutého rozsudku, nemožno teda rozlišovať medzi týmito diskrečnými a týmito technickými aspektmi na účely určenia napadnuteľného aktu v rámci programu riešenia krízových situácií schváleného Komisiou ako celku.
- 88 Až rozhodnutím Komisie o schválení bolo teda opatrenie na riešenie krízovej situácie prijaté SRB v spornom programe riešenia krízových situácií definitívne stanovené a malo záväzné právne účinky, takže najmä s ohľadom na zásady stanovené v rozsudku Meroni/Vysoký úrad je to Komisia, a nie SRB, kto nesie zodpovednosť za uvedené opatrenie na riešenie krízovej situácie pred súdom Únie.
- 89 Z jeho obsahu, kontextu, v ktorom bol prijatý, a právomocí SRB teda vyplýva, že sporný program riešenia krízových situácií nevyvolal záväzné právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy právnickej alebo fyzickej osoby, takže nepredstavuje akt, ktorý by mohol byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.
- 90 Úvahy uvedené Všeobecným súdom v bodoch 121 až 123 napadnutého rozsudku nemôžu spochybniť vyššie uvedené posúdenie.
- 91 V tejto súvislosti na rozdiel od toho, čo v týchto bodoch rozhodol Všeobecný súd, z článku 86 ods. 1 a 2 nariadenia o SRM nemožno vyvodiť, že sporný program riešenia krízových situácií mohol byť predmetom žaloby o neplatnosť. Ako totiž Komisia pripomína, ustanovenia nariadenia nemôžu meniť systém opravných prostriedkov stanovený v ZFEÚ. Okrem toho zo samotných ustanovení nariadenia o SRM vyplýva, že žaloby, na ktoré sa vzťahujú, musia byť podané na Súdny dvor „v súlade s článkom 263 [ZFEÚ]“, čo predpokladá, že spĺňajú podmienku uvedenú v tomto článku týkajúcu sa napadnuteľnosti napadnutého aktu.
- 92 Je pravda, že Súdny dvor v bodoch 56 a 66 rozsudku zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369), v podstate rozhodol, že program riešenia krízových situácií ako konečný výsledok komplexného riešenia krízových situácií môže byť predmetom súdneho preskúmania pred súdom Únie. Vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, bol však Súdny dvor vyzvaný, aby posúdil zákonnosť rozhodnutia Všeobecného súdu, ktorým sa za neprípustné vyhlásili žaloby o neplatnosť podané nie proti takémuto programu, ale proti prípravným aktom ECB, ktoré konštatovali existenciu zlyhania alebo pravdepodobného zlyhania subjektov v zmysle článku 18 ods. 1 nariadenia o SRM. Úvahy uvedené v týchto bodoch 56 a 66 treba preto vykladať v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa komplexných konaní, podľa ktorej v prípade aktov, ktorých príprava zahŕňa viacero procesných fáz, môže byť predmetom žaloby o neplatnosť v zásade len taký akt, ktorý na konci konania s konečnou

platnosťou určuje postoj príslušnej inštitúcie, orgánu, úradu alebo agentúry Únie, s vylúčením dočasných opatrení, ktorých účelom je príprava tohto konečného aktu a ktoré nevyvolávajú samostatné právne účinky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, EU:C:1981:264, bod 10; z 3. júna 2021, Maďarsko/Parlament, C-650/18, EU:C:2021:426, body 43 a 46, ako aj z 22. septembra 2022, IMG/Komisia, C-619/20 P a C-620/20 P, EU:C:2022:722, bod 103).

- 93 V takomto komplexnom konaní akty prijaté v prípravných fázach pred prijatím konečného aktu nemôžu byť predmetom žaloby o neplatnosť, pokiaľ nevyvolávajú samostatné právne účinky.
- 94 V rozpore s tým, čo Všeobecný súd uviedol v bodoch 122 až 124 napadnutého rozsudku, teda z článku 86 nariadenia o SRM a z rozsudku zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369), nemožno vyvodiť, že sporný program riešenia krízových situácií je aktom, ktorý môže byť predmetom žaloby o neplatnosť na Všeobecnom súde, hoci nepredstavoval konečný výsledok predmetného postupu riešenia krízových situácií, keďže tento výsledok sa prejavil až schválením tohto programu Komisiou, a že ako vyplýva z predchádzajúcej analýzy, nevyvolal samostatné právne účinky.
- 95 Vyššie uvedené posúdenie nemôžu spochybníť ani úvahy uvedené Všeobecným súdom v bodoch 146 a 147 napadnutého rozsudku, podľa ktorých by neuznanie napadnuteľnosti sporného programu riešenia krízových situácií viedlo k porušeniu práva žalobkýň v prvostupňovom konaní na účinnú súdnu ochranu.
- 96 Schvaľovacie rozhodnutie Komisie, akým je rozhodnutie 2017/1246, má totiž znaky aktu, ktorý môže byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ. V rámci žaloby o neplatnosť podanej proti takémuto rozhodnutiu sa dotknuté fyzické alebo právnické osoby môžu dovolávať protiprávnosti programu riešenia krízových situácií, ktorý táto inštitúcia schválila, čím mu priznala záväzné právne účinky, čo im zaručuje dostatočnú súdnu ochranu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 53, ako aj citovanú judikatúru). V tejto súvislosti treba spresniť, že ako vyplýva z bodov 87 a 88 tohto rozsudku, Komisia sa týmto schválením stotožnila so skutočnosťami a dôvodmi uvedenými v tomto programe, v dôsledku čoho sa za ne musí prípadne zodpovedať pred súdom Únie.
- 97 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že sporný program riešenia krízových situácií nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.
- 98 V dôsledku toho treba napadnutý rozsudok zrušiť v rozsahu, v akom vyhlásil žalobu na zrušenie tohto programu za prípustnú.

O druhom a treťom odvolacom dôvode

- 99 Keďže napadnutý rozsudok bol zrušený na základe prvého odvolacieho dôvodu, nie je potrebné skúmať druhý a tretí odvolací dôvod.

O žalobe na Všeobecnom súde

- 100 V súlade s článkom 61 prvým odsekom druhou vetou Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže tento súd v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.
- 101 Tak je to aj v prejednávanej veci, keďže Súdny dvor disponuje všetkými skutočnosťami potrebnými na rozhodnutie o prípustnosti žaloby na prvom stupni.
- 102 Z dôvodov uvedených v bodoch 66 až 97 tohto rozsudku sporný program riešenia krízových situácií nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.
- 103 Za týchto podmienok treba žalobu, ktorú na Všeobecný súd podali Fundación a SFL, zamietnuť ako neprípustnú.

O trovách

- 104 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.
- 105 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 106 V prejednávanej veci, vzhľadom na to, že SFL nebola úspešná v tomto odvolacom konaní, má byť v súlade s návrhmi Komisie zaviazaná na náhradu svojich vlastných trov konania, ako aj na náhradu trov konania, ktoré vznikli tejto inštitúcii v tomto konaní. Keďže Fundación a SFL nemali v prvostupňovom konaní úspech, je v súlade s návrhmi SRB a banky Banco Santander opodstatnené uložiť im povinnosť znášať nielen vlastné trovy konania, ale nahradiť aj trovy konania, ktoré vznikli SRB a banke Banco Santander v prvostupňovom konaní.
- 107 Článok 138 ods. 3 tohto Rokovacieho poriadku uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže SRB nemala úspech v konaní o prípustnosti žaloby, čo je jediná otázka v rámci odvolania, znáša svoje vlastné trovy konania v odvolacom konaní.
- 108 Podľa článku 140 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. Španielske kráľovstvo, Parlament a Rada ako vedľajší účastníci v prvostupňovom konaní znášajú svoje vlastné trovy konania v prvostupňovom konaní, ako aj v odvolacom konaní. Komisia ako vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní znáša svoje vlastné trovy tohto konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- 1. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 1. júna 2022, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a SFL/SRB (T-481/17, EU:T:2022:311), sa zrušuje v rozsahu, v akom vyhlasuje za prípustnú žalobu, ktorou sa Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) domáhajú zrušenia rozhodnutia výkonného zasadnutia Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií SRB/EES/2017/08 zo 7. júna 2017 o prijatí programu riešenia krízových situácií pre banku Banco Popular Español SA.**
- 2. Žaloba podaná združeniami Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) o zrušenie rozhodnutia SRB/EES/2017/08 sa zamietá ako neprípustná.**
- 3. Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno a Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vynaložili Jednotná rada pre riešenie krízových situácií a Banco Santander SA v prvostupňovom konaní. SFL znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Európska komisia v tomto odvolacom konaní.**
- 4. Jednotná rada pre riešenie krízových situácií znáša svoje vlastné trovy konania vynaložené v tomto odvolacom konaní.**
- 5. Španielske kráľovstvo, Európsky parlament a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania, ktoré vynaložili v prvostupňovom a v tomto odvolacom konaní. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania, ktoré vynaložila v prvostupňovom konaní.**

Podpisy